

nosti. On je bil skrben oča svojim otrokom, katerih mu je bil Bog izročil obilno število. Dobro jih je odgojil in večidel tudi že spravil do kruha. Svojim služabnikom: hlapcem, deklam, pastirjem, delavcem bil je prijazen in pravičen, nikdar jim ni prikrajšaval zasluženega plačila. Gospodaril je rajni vzgledno. Začel je sicer z malim, pa ker je zgodaj vstajal in pozno hodil spat ter skrbno nadzoroval svoje ljudi pri delu, ker je ves dan neutrudno gibal svoje pridne roke, ker je vedel vsako stvar dobro obrniti in bil varčen, širila se mu je hiša in množilo imetje. Rajni Jeršič je bil miroljuben, s svojimi sosedi in sožupljani, s svojim dušnim pastirjem in domačim učiteljem živel je v najlepši slogi, prepira rajni ni iskal nikdar. On je bil gostoljuben. Rad je vzel popotnika pod svojo streho in mu postregel s vsem, česar je hiša premogla. Revežem je bil usmiljen in dober oča. Rad je prenočeval v svoji hiši, rad je nasičal pri svoji mizi, rad je oblačil. Rajni bil je tudi pošten Slovenec, držal se je domačih šeg, domače noše in domačega jezika. Ker je bil tak vrlega značaja in dobrega srca, imelo ga je vse rado in ga spoštovalo. Ljubili so ga sorodniki cenili sosedi in župljani, spoštovali gosp. dušni pastir, sploh ga je čislal vsak, kdor ga je poznal. Pa tudi Bog ga je ljubil. On je blagoslovil delo njegovih rok, ga ohranil zdravega in krepkega do zadnjih let, mu odkazal dolgo pot življenja, kajti rajni je doživel visoko starost 83 let in mu bil tudi smrtno uro na strani, da je previden s sv. zakramenti za umirajoče, brez smrtnih muk, mirno zaspal v Gospodu. Tako je užival rajni Jurij Jeršič občno spoštovanje pri ljudeh in milost pri Bogu. Blag mu spomin, bodi mu zemljica lahka! K.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Sv. Jurij na Ščavnici 15 fl. 50 kr., Kapela pri Radgoni 19 fl. 4 kr., Reichenburg 19 fl. 28 kr., Pameče 10 fl., Sv. Ilij pri Šaleku 8 fl. 33 kr., Rogatec 9 fl., Lembah 8 fl., Marija Snežna 9 fl. 83 kr., Smarje 7 fl., Venčeselj 6 fl., Zreče 4 fl., Sv. Peter pri Radgoni 45 fl.

Gospodarske stvari.

Živina v gozdu?

(Konec.)

Razložek pa je le v tem, kakšna žival se spušča v gozd. Koze tudi za najboljšo travo ne marajo, če le imajo kaj obirati. Česar ne dosežejo, pa si pripognejo ali pa se na zadnje noge postavijo ter po drevescu vpenjajo. S tem povzročijo mnogo več škode, kakor n. pr. ovce. Te ne objeje sicer toliko, a bolj se poznajo njih stopinje, ker se ostri parklji globoko vdirajo.

Konji so zato najbolj nevarni, ker delajo kopita pregloboke jame, kakor tudi goveja živina, posebno kedar je mokro. Svinje pridejo le malokedaj v gozd, ne prizadenejo mu veliko, k večjemu malo v tleh rijejo, kjer si iščejo hrane, a s tem spravijo marsikaj pod zemljo, kar mora tam biti, preganjajo mrčesa in miši ter so tako gozdu v bolj korist, kakor v škodo.

Ni vse jedno, ako je živina spomladi ali pa v jeseni v gozdu. Največ škode napravi seveda spomladi. Vse, kar so prvi solnčni žarki privabili na dan, vse nežne mladike in popke uniči. Ker že dolgo ni dobila nič zelenega, tem hlastneje potrebi, kar najde mladega. Bolj varna je stvar v jeseni. Celo po zimi se lotijo koze in tudi ovce — smrečja in mladih jelk, sosebo č se jim v hlevu preveč slame ponuja.

Nadalje razločujejo živali same med raznim drev-

jem. Jelševja in brez se le malokdaj dotaknejo. Smreke, bor in jelke so pred ovci neredkokrat v nevarnosti. Najbolj priljubljen pa je javor, brstje i. dr. Škoda ravna se še po mnogih drugih okolščinah, po starosti in kakovosti drevja, po toploti, po razvitosti mladik in vejic, na kratko, nemogoče je skorej, da bi se v gozdu paslo brez škode. Če je pa že sila, naj se pase, a zapomniti si je vsaj nekaj pravil. Tako je n. pr. prav nespametno, če se na mali kosček gozda preveliko živine spusti, kajti le en del gozda sme se živini prepustiti v pašo, nikdar pa ves gozd, kolikor ga imaš. Tako si vsaj nekaj ovaruješ; a da ti ne uide živina na take prepovedane kraje, storiš dobro in premeteno, če si napraviš malo ograjo ali mejo okoli onega dela, katerega si češ varovati. V take gozde, kjer je veliko prav mladih drevesc, se ne sme živina puščati, v odrasle pa še le meseca julija. Če imaš kravo, ki se ne drži rada družčine ali pastirja, priveži ji zvonec na vrat.

Ker se je beseda že sprožila o pastirju, omeniti je le to, da naj se ne zroči preveliko glav jednemu, posebno če je težko varovati živino, da ne gre v škodo. Kedar živina počiva, naj se na to gleda, da se spravi na kraj, kjer ne dela škode mlademu drevju. Kar se tiče koz, ovac in konj, je najbolje, če se ne pustijo v gozd, ker je le pretežko jih v škodo varovati.

Kjer je svet strm, mora dober pastir posebno paziti, da se ne zgodi kaka nesreča, ali kedar je zemlja mokra, da ne drskajo živali preveč ali da ne letajo okoli.

Dela ima po tem takem natančen in vesten pastir dosti, a trud se mu poplača deloma že s tem, da ovaruje in pospešuje gozd svojega gospodarja in pa v svesti, da je svojo dolžnost storil.

Česar se pa naj v vseh okolščinah varuje, pa je, da ne pusti živalij, posebno hudomušnih sivk in rudečk, kam v škodo, najmanje v sosedovo koruzo ali pa da jih celo ne zgubi.

Kutina.

Kutina je med prostim ljudstvom še malo znana, vendar zasluži v vsakem vrtu prostor za pomnoževanje. Na kutine se cepijo hruške, če hočemo pritlikovce imeti in da hitro rodijo. Kljub temu, da hruška na kutino cepljena hitro rodi, ima s to prednost, da je sad mnogo večji in lepši. Drevo ostane rodovitno do 25 let. Kdor ima malo prostora, pa želi drevje gosto nasaditi, najbolje stori, da na kutino cepi ali vsaj edno na kutino, drugo pa na divjak, ker potem po 25 letih se drevo na kutino cepljeno zrodi, ono na divjake cepljeno bo pa v najlepší dobi.

Kutine se najhitreje pomnožujejo po koreninah, oziroma vejah in sicer tako-le: vkoreninjena mladika se v spomladi na kratko prireže in v dobro zrahljano zemljo vsadi, iz katere po letu mnogo mladik priraste, katere se meseca avgusta po zemlji položijo in z zakrivljenimi količi pritrdijo, ter z zemljo zagrnejo in do jeseni se gosto vkoreninijo. Iz ednega dveletnega grma se zamore do sto lepo vkoreninjenih kutin, ki se za cepljenje sposobne, odgojiti.

Tudi žive meje si s kutinami lahko hitreje nasadimo in so torej te vsega priporočila vredne. V obče pa nam bode treba gledati, da si, kar največ mogoče, vzredimo drevje na lastni zemlji.

F. P—k.

Sejmovi. Dne 15. decembra v Arvežu in pri Sv. Križu na Slatini. Dne 18. decembra v Trziču. Dne 19. decembra v Ljutomeru in na Teharjah.